

Arrest

nr. 114 139 van 21 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, en de beide bevelen om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. V.D. PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 8 januari 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2.Op 3 juni 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.01.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

T.E. {...}

M.K. {...}

Wettelijke vertegenwoordigers van:

T.A. {...}

T.A. {...}

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 04.06.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor T.E. die echter niet weerhouden konden worden (zie Verslag arts-adviseur d.d. 31.05.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

(1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of voor de fysieke integriteit of

(2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

1.3.Op 3 juni 2013 wordt aan verzoekende partijen tevens het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

“En exécution de la décision de

In uitvoering van de beslissing van

[J.V.d.B.] attaché,

délégué(e) de la Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, il est enjoint au (à la) nommé(e) :

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:

[...]

De quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le(s) territoire(s) des États suivants au plus tard dans les 30 jours de la notification :

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovénie, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchèque sauf s'il (elle) possède les documents requis pour s'y rendre .

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée :

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

2° il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé : Une décision de refus de statut de réfugié et de refus de la protection subsidiaire a été rendue par le Conseil du Contentieux des Etrangers en date du 25.01.2011.:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd ; Op 25.01.2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In een exceptie werpt verweerder op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus over een gebonden bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

2.2. De Raad merkt op dat verzoekers de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Er kan bijgevolg niet zonder meer gesteld worden dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet alsook schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat;

“Art. 2.

De administratieve akten van de administratieve overheid bedoeld door het artikel een moeten het voorwerp uitmaken van een formele motivatie

Art. 3.

De geëiste motivatie bestaat uit de aanduiding, in de akte, van de consideratie in rechten en feiten die ten gronde zijn van de beslissing.

Ze moet adequaat zijn”,

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud[t], die vast staan en aanvaardbaar zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden;

Aangezien dat de betwiste beslissing vaststelt dat uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat de aandoening van Mijnheer [T.E..] een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit;

De motivatie van de betreden beslissing is vrij stereotiep;

Deze beslissing werd onvoldoende gemotiveerd;

Het artikel 9ter, §1, 1e lid van de Wet van 15 december 1980 schikt dat: “De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

MIJNHEER T.E. {...} lijdt immers aan een Hepatitis C;

Het is mogelijk uit het certificaat af te leiden dat de aandoening waaraan MIJNHEER T.E. {...} lijdt, een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit “indien de behandeling wordt gestopt dan kan deze aanleiding geven een verergering van de aandoening” (Zie het medische getuigschrift van 18/04/2011).

Op de getuigschrift van 02/03/2011, Dr. LOOS verklaart dat een mogelijke cirrose of een lever griffie niet is uit te sluiten;

Een mogelijke cirrose of een lever griffie inhoudt een reëel risico voor het leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling van de verzoekende partij;

Het medisch certificaat was nauwkeurig genoeg om te beseffen dat de ziekte een zeer reëel risico voor het leven of fysieke integriteit van MIJNHEER T.E. {...} inhoudt.

De ziekte is uiteraard zeer ernstig en zeer bedreigend voor de levenskwaliteit van MIJNHEER T.E. {...} en zijn gezin;

Het medisch certificaat was nauwkeurig genoeg om te beseffen dat de ziekte een zeer reëel risico voor het leven of fysieke integriteit van MEVROUW A.G. {...} inhoudt.

Bovendien, een arrest van Uw Raad, in een Franstalige kamer, van 27 november 2012 (CCE 92 309) stelt vast dat “ (...) en adoptant, le libellé de l'article 9 ter de la loi, le législateur a entendu astreindre la partie adverse (de Belgische Staat) à un contrôle des pathologies allégué qui s'avère plus étendu que celui découlant de la jurisprudence invoqué par la partie défenderesse. Ainsi, plutôt que de se référer purement et simplement à l'article 3 de la CEDH pour délimiter le contrôle auquel la partie défenderesse est tenue, le législateur a prévu diverse hypothèse spécifiques » en dat « La lecture du paragraphe 1er de l'article 9ter révèle en effet trois types de maladies qui doivent conduire à l'octroi d'un titre de séjour sur la base de cette disposition lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans le pays d'origine ou le pays de résidence, à savoir :

- Celles qui entraînent un risque réel pour la vie ;
- Celles qui entraînent un risque réel pour l'intégrité physique ;
- Celles qui entraînent un risque réel de traitement inhumain ou dégradant

Il s'ensuit que le texte même de l'article 9ter ne permet pas une interprétation qui conduirait à l'exigence systématique d'un risque pour la vie du demandeur, puisqu'il envisage, au côté du risque vital, deux autres hypothèses. (...)”

Dus moet de beslissing ten opzichte van de drie soorten ziektes gemotiveerd worden.

Maar forceert is vast te stellen dat de tegenpartij zich in algemene termen beperkt om zijn weigering alleen op het reële risico voor het leven van de verzoekende partij te motiveren;

Het is dus een stereotypische beslissing zonder rekening met de persoonlijke en medische situatie van de verzoekende partij te houden.

Bovendien is de ziekte van de verzoekende partij niet vermeld in de bestreden beslissing.

Er is bijgevolg een motivatiegebrek ten opzichte van het onmenselijke en vernederende karakter beschadigend van de niet- behandeling van de ziekte, des te meer dat een ander arrest van een Franstalige kamer van Uw Raad van 10 december 2012 verklaart dat “ le Conseil ne peut que constater qu'il ressort tant de la demande d'autorisation de séjour des parties requérantes que des certificats médicaux y annexés, dont la partie défenderesse disposait au moment de la prise de décision attaquée, que les parties requérantes faisaient valoir une corrélation entre l'état de santé de leur enfant et un retour dans son pays d'origine, à savoir notamment une possibilité d'aggravation de son état, argument qui n'est aucunement rencontré par la décision entreprise, qui se limite à faire état de la disponibilité et de l'accessibilité du traitement médicamenteux et du suivi médical requis au pays d'origine.(...) Dès lors, le Conseil constate que le risque allégué par les parties requérantes en cas de retour dans leur pays d'origine – à savoir notamment l'aggravation des crises de leur enfant malade – l'est à la fois au titre de condition de recevabilité et de fondement de leur demande d'autorisation de séjour. Ce constat s'impose d'autant plus qu'il ressort du certificat médical duquel l'allégation de ce risque est tirée – annexé à la demande –, que ce risque a été appréhendé par le médecin de l'enfant des parties requérantes dans l'hypothèse d'un retour au Congo.”

Dat de tegenpartij onderzocht de ernst van de ziekte in correlatie met de beschikbaarheid van de gezondheidszorg in Rusland moest;

Dat dat helaas niet het geval is;

Dat bijgevolg, de betwistbare beslissing slecht wordt gemotiveerd waar in zij de ziekte niet ten aanzien van de beschikbaarheid van de gezondheidszorg in het geboorteland van de verzoekende partij evalueert;

De tegenpartij beperkt ook zich ertoe om naar recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te verwijzen zonder op het arrest van principe te wijzen;

De Staat, weliswaar soeverein betreffende de toegang, verblijf of verwijdering van non-nationaal, kan voor het bepalen van uitwijzing van de zieke vreemdelingen bestraft worden (EVRM, D. c Verenigd Koninkrijk, 2.05.1997, n°30240/96). Immers „l'expulsion par un Etat contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, et donc engager la responsabilité de l'Etat en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays “ (EVRM, N. c Verenigd Koninkrijk, 27.05.2008, n°26565/05, §30). De Europese rechter heeft in bepaalde gevallen, tot een uitbreiding door keilen van het beschermingsgebied van artikel 3 kunnen overgaan CESDH en van mening zijn dat een zieke vreemdelingen uitwijzen onder deze beschikking viel. In 1998 herinnerde de Commissie met het oog hierop eraan dat „l'objet et le but de la Convention, instrument de protection des particuliers, appellent à comprendre et appliquer ses dispositions d'une manière qui en rende les exigences concrètes et effectives “ (Europese Commissie van de mensenrechten, BB definitief maakt, c Frankrijk, goedgekeurd verslag 9.03.1998, n°30930/96, §54).

De toepassing van artikel 3 van CESDH vormt echter probleem in zoverre de verantwoordelijkheid van de overheid in het verwijzingsland direct of indirect door hun opzettelijke handelingen of weglatingen verplicht moet worden. Maar in de omstandigheid die ons interesseert, komt de schade uit „d'une maladie survenant naturellement et de l'absence de ressources suffisantes pour y faire face dans le pays de destination“ (§43, EVRM, N. c/RU). Volgens het Europese Hof, moet de uitwijkende staatsinstantie verantwoordelijke gehouden worden voor de opgelegde lijden aan de vreemdeling. Het is dus de uitvoeringinzet van de beslissing om uit te wijzen, die, ten aanzien van de zeer uitzonderlijke omstandigheid die door de persoonlijke situatie van de zieke buitenlander wordt gevormd, maar ook van „considérations humanitaires impérieuses“, de overtreding van artikel 3 (D. c VK, §54) afhaalt en een onmenselijke behandeling vormt.

Het Hof is van mening dat „elle doit se réserver une souplesse suffisante pour traiter de l'application de l'article 3 dans les autres situations susceptibles de se présenter“ en dat het toepassingsgebied van dit artikel „reviendrait à en atténuer le caractère absolu“ (D. c VK, §49). Artikel 3 verbiedt de onmenselijke behandelingen op absolute wijze, en het feit dat het buitenland illegaal op het grondgebied is doorgedrongen of nog dat hij een overtreding zou kunnen geen uitzondering vormen heeft begaan. Vanaf de zaak D. c VK, en ondanks een extensieve interpretatie van artikel 3, werd een bijzonder hoge drempel door het Hof bepaald. De omstandigheden moeten dan streng, met name onderzocht worden de persoonlijke situatie van de eiser. Aldus om de aansprakelijkheid van de Staat met zich mee te brengen die tot de verwijdering overgaat, moet het Hof vaststellen als er een risico reëel en gebleken te zijn voor de gezondheid van het buitenland bestaat die „un degré de gravité tel qu'il relève de l'article 3 du fait d'autres éléments existant dans le pays d'accueil, comme le manque de soins et de services médicaux“ (D. c VK, § 49). Sindsdien dit arrest van 2 mei 1997 en behalve de BB-zaak. c Frankrijk, heeft het Hof, in gelijksoortige zaken niet meer nooit van mening geweest dat de vereiste drempel om overtreding van artikel 3 af te halen CESDH was bereikt.

In het arrest N. c. Verenigd Koninkrijk betreffende een Oegandese burger die van AIDS is getroffen, de afvallige rechters verwijten de meerderheid hun strenge beoordeling van het geval. De aanslag aan het recht op gezondheid geëist zou te hoog zijn om tot een overtreding van artikel 3 EVRM te besluiten. Deze kritiek wordt herhaald in de zaak Yoh-Ekale Mwanje: „la différence entre une personne qui est sur son lit de mort ou dont on sait qu'elle est condamnée à bref délai nous paraît infime en termes d'humanité“ (Cour eur. D.H., 20 décembre 2011, Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique, req. n° 10486/10, gemeenschappelijke gedeeltelijk overeenstemmende mening aan de rechters Tulkens, Jociene, Popovic, Karakas, Raimondi en Pinto de Albuquerque). Gezien het absolute karakter en van de fundamentele waarde die door artikel 3 EVRM worden beschermd, zou de verplichting van een levensvoorspelling op korte termijn door de afwezigheid van zorgen in het geboorteland moeten voldoen om de bescherming tegen de uitstoting te mobiliseren.

De meerderheid rechters van het arrest (N. c. Verenigd Koninkrijk) schijnt de drempel van ernst van artikel 3 EVRM op te heffen wanneer sociaaleconomische beschouwingen bestaan.

Het is niet meer de sociaaleconomische verlenging van het recht dat er rekening mee wordt gehouden, maar het recht dat verdwijnt tegenover bepaalde sociaaleconomische gevolgen. Het artikel 3 van EVRM stemt echter geen enkele balans van de belangen toe aangezien hij een absoluut karakter bezit.

Deze benadering waarnaar de tegenpartij verwijst overschrijdt dus de bevoegdheden van het hof want zij gebruikt een recht van burgerlijke en politieke aard, artikel 3 EVRM, om een recht van economische en sociale aard te beschermen.

Het is betreurenswaardig, dat het recht op gezondheid niet meer gewichten binnen de Raad van Europa heeft, en dat hij niet als een fundamenteel recht wordt beschouwd dat aan de menselijke persoon wordt vastgemaakt. Trouwens zelfs wanneer de EVRM voornamelijk ten doel heeft burgerrechten en politieke rechten te beschermen, moet de sociale verlenging niet verduisterd worden "nulle cloison étanche ne sépare la sphère des droits économiques et sociaux du domaine de la Convention » (CEDH, Airey c/ Irlande, 9.10.1979, n°6289/73§26). "

Integendeel illustreert het M.S.S-arrest een analyse geconcentreerd op de gevolgen van de mishandeling voor het slachtoffer eerder dan voor zijn aard van economische en sociale aard. De verwijzing van een Afghaanse asielzoeker door België naar Griekenland, waar hij aan de straat in een onzekerheid en een totale afloop leefde, schendt het verbod van behandelingen die bevat in artikel 3 EVRM beschadigen, (Cour eur. D.H., 21 janvier 2011, M.S.S. c. Belgique et Grèce, req. no 30696/09, §§ 263 et 367).

Daarvan uitgaande, de betwiste beslissing dient nietig verklaard te worden.

Aangezien dat er dus een klaarblijkelijke vergissing is vanwege de tegenpartij die schijnbaar de documenten die haar onderworpen werden niet correct nagekeken werden;

Dat ze geen rekening houdt met de bijzondere situatie van de verzoeker de welke aangepaste zorgen vereist;

Dat er een overduidelijke schending van het artikel 3 E.V.R.M.;

Aangezien dat daarvan uitgaande, de betwiste beslissing nietig verklaard dient te worden.”

3.2. De Raad merkt op verzoekers op correcte gronden stellen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan zij zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, vastgesteld dat de aangevoerde medische niet kan weerhouden worden. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekers werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht waarom de aandoeningen waaraan eerste verzoeker lijdt geen actueel reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of nog op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar eerste verzoeker verblijft. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun standpunt dat in de eerste bestreden beslissing slechts op algemene wijze, zonder vermelding van eerste verzoekers ziekte, wordt gemotiveerd dat zijn gezondheidsproblemen geen gevaar inhouden voor zijn leven en dat de voorziene motivering niet meer is dan een stereotiepe motivering waaruit niet kan worden afgeleid dat rekening werd gehouden met zijn persoonlijke medische situatie.

In de tweede en de derde bestreden beslissing wordt uiteengezet dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de in artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd en dat daarom werd beslist om hen, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van dezelfde wet, een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.3. In de mate dat verzoekers de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwisten voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.4. Verzoekende partijen menen dat de aandoening van eerste verzoeker – met name hepatitis C – wel degelijk een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit kan inhouden indien de behandeling wordt stopgezet. Zij verwijzen daarbij naar de door hen bijgebrachte medische attesten.

3.5. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekers de vaststellingen van de arts-adviseur in zijn verslag van 31 mei 2013 aangaande de aandoening tuberculose niet betwisten zodat deze motivering staande blijft. Wat betreft de aandoening hepatitis C heeft de arts-adviseur gemotiveerd dat hij niet beschikt over bijkomende medische verslagen aangaande de bevindingen van het uitgevoerde gastro-enterologische bilan ter staving en verdere uitwerking van de diagnose hepatitis C, de graad van ernst en de noodzaak tot medische behandeling (cfr. betrof het chronische actieve hepatitis C met bevestigde indicatie tot behandeling?) en / of aangaande een lopende gastro-enterologische behandeling/opvolging in dit verband. De arts-adviseur besluit dat de aangehaalde gastro-enterologische problematiek niet bevestigd wordt door overtuigende gastro-enterologische onderzoeken noch blijkt dat het achterwege blijven van een eventuele huidige lopende behandeling op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging. Volgens de arts-adviseur is er geen sprake van een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van eerste verzoeker, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar eerste verzoeker verblijft. Er is dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

3.6. De Raad stelt vast dat uit het medisch verslag van dokter L. van 14 december 2009 dat verzoekende partijen bij hun aanvraag dd. 8 januari 2010 hebben voorgelegd blijkt dat als aandoening hepatitis C vermeld wordt, samen met de vermelding "*bilan en cours*". Ook bij de behandeling wordt vermeld "*bilan gastro en cours*". De voorziene behandeling zou 6 maanden tot twee jaar in beslag nemen. Als mogelijke complicaties werden cirrose en levergriffie vermeldt. Het andere medisch verslag dat verzoekende partijen nadien ter aanvulling aan hun aanvraag hebben gevoegd, zijnde het medisch verslag van 15 maart 2011 van dokter B. , maakt eveneens melding van hepatitis C waarbij een medicamenteuze behandeling wordt vermeld zonder vermelding van behandelingsduur en een vraagteken wordt geplaatst bij recidive in geval van stopzetting van de behandeling. Hier wordt geen melding meer gemaakt van cirrose of lever griffie bij eventuele stopzetting van de behandeling.

De Raad stelt vooreerst vast dat, waar de verzoekende partijen verwijzen naar een medisch getuigschrift van 2 maart 2011 en 18 april 2011, deze medische getuigschriften niet werden neergelegd in kader van onderhavige aanvraag van 8 januari 2010, maar wel in kader van hun aanvraag van 21 april 2011, zodat verzoekende partijen hiernaar niet dienstig kunnen verwijzen in kader van huidig beroep om hun standpunt kracht bij te zetten.

Verzoekende partijen verwijzen voorts naar de vermelding van mogelijke cirrose of lever griffie bij stopzetting van de behandeling, doch de Raad wijst erop dat uit gehele lezing van het desbetreffend medisch attest van 14 december 2009 inderdaad blijkt, zoals de arts-adviseur opmerkt - dat er nog een gastro-enterologisch bilan moest uitgevoerd worden om meer zicht te krijgen op de aandoening van eerste verzoeker. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de arts-adviseur op grond van de hem voorgelegde medische attesten oordeelde dat aangezien er geen bijkomende medische stukken werden overgemaakt ter staving en verdere uitwerking van de diagnose hepatitis C, de graad van ernst en de noodzaak tot medische behandeling, de aangehaalde gastro-enterologische problematiek niet bevestigd wordt en er in casu geen sprake is van een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van eerste verzoeker, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar eerste verzoeker verblijft.

3.7. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat er in casu geoordeeld wordt dat er geen verdere medische attesten werden voorgelegd waaruit kan blijken dat eerste verzoekende partij nog steeds lijdt aan een gastro-enterologische problematiek en dat er nog sprake is van een lopende gastro-enterologische behandeling of opvolging. Het is aan de verzoekende partij om zorgvuldig, waakzaam en voorzichtig te zijn en de verwerende partij, wanneer deze nog geen beslissing heeft genomen inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op de hoogte te houden van de actuele medische situatie, m.n. de evolutie van zijn ziekte of pathologie, en het voorgelegde medisch dossier aan te vullen en dit aan de hand van medische documenten die voldoen aan de wettelijke voorschriften. Uit de tekst van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het de aanvrager toekomt zijn verzoek te onderbouwen, door naast het medisch getuigschrift, ieder nuttig gegeven omtrent zijn ziekte over te maken, te weten, om te bewijzen dat hij lijdt aan een ziekte en dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Op basis daarvan verschaft de ambtenaar-geneesheer daaromtrent "een advies". Hij kan zo nodig "de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen" doch is hiertoe niet verplicht. (cf. RvS 16 april 2012, nr. 8348 (c)).

3.8. Verzoekers stellen niet akkoord te gaan met de zienswijze van de ambtenaar-geneesheer en betogen dat er wel een reëel risico voor het leven en de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling van eerste verzoeker bestaat. Zij maken met hun betoog evenwel niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze tot zijn conclusie is gekomen. Wanneer de controlearts voorts oordeelt dat er redenen zijn om te besluiten dat het ontbreken van een adequate behandeling in het land van herkomst van een vreemdeling geen aanleiding kan geven tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling dan dient hij uiteraard geen standpunt in te nemen omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgverstrekking in dat land. De door verzoekers aangevoerde rechtspraak doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.9. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM moet worden gesteld dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Hierbij moet worden herhaald dat de vraag of eerste verzoeker de nodige medische zorgen in zijn land van herkomst zal kunnen verkrijgen niet aan de orde is, aangezien werd vastgesteld dat de aangevoerde gezondheidsproblematiek niet bevestigd wordt. Door de rechtspraak van het EHRM te bekritisieren tonen verzoekers ook niet aan dat de bestreden beslissingen tot gevolg zullen hebben dat zij zullen worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER